

kommunerne anvender bestemmelserne efter deres hensigt, give et erfaringsgrundlag for en eventuelt kommende byfornyelseslov.

Udvalget finder det som foran nævnt nødvendigt, at de kriterier, der er anført i bemærkningerne til lovforslaget, ikke lægges til grund ved administrationen af bestemmelserne, men at kapitlet gøres anvendeligt i større omfang end angivet i bemærkningerne, idet udvalget mener, at dette er ubetænkeligt, når folketinget gennem boligudvalget får lejlighed til at følge arbejdet.

Særlige bestemmelser om saneringer med statsstøtte (lovforslagets kap. VII).

Københavns kommune har over for udvalget anført, at omlægning af gader, ledninger, kabler og lignende vil blive nødvendig ved fornyelse af hele byområder, og at sådanne omlægninger vil kunne være særdeles bekostelige. Københavns kommune har derfor foreslået, at man for ikke at være bundet af de værdier, der er nedlagt i de eksisterende anlæg, vil finde det rigtigst, at udgifter til sådanne anlægsarbejder kan medtages ved opgørelsen af saneringstab.

Udvalget er enig i de af Københavns kommune fremførte synspunkter og kan derfor tiltræde nedenstående af boligministeren stillede ændringsforlag nr. 15, der imødekommer det københavnske ønske. Det er dog ved ændringsforslaget forudsat, at boligministeren ved skønnet over, om — og i bekræftende fald i hvilken udstrækning — udgifter som de nævnte vil kunne medtages i saneringstab, tager hensyn til, om de pågældende ledninger, kabler m. v. alligevel stod foran udskiftning eller væsentlige istandsættelser.

Erstatninger og bidrag til saneringer med statsstøtte m. m. (lovforslagets kap. VIII).

Boligministeren har stillet nedenstående ændringsforlag nr. 22-24, som alle er konsekvenser af den foreslåede nye § 16.

Saneringsselskaber (lovforslagets kap. IX).

Københavns kommune har over for udvalget givet udtryk for, at man finder det væsentligt, at saneringsselskabernes indtræden i saneringsarbejdet koordineres såvel mellem selskaberne indbyrdes som i forhold til kommunens saneringsaktivitet. Det er

samtidigt blevet påpeget, at det kan vise sig hensigtsmæssigt at foretage en vis geografisk afgrænsning af de områder, hvori de enkelte saneringsselskaber kan arbejde. Endelig finder Københavns kommune det væsentligt, at det i alle tilfælde gøres til en betingelse for et selskabs godkendelse som saneringsselskab i henhold til saneringsloven, at selskabet forpligtes til at foretage genhusning af de udsanerede.

De rejste spørgsmål har været forelagt boligministeren, der har udtalt over for udvalget, at hvis saneringsselskaberne skal få den tilsigtede betydning, findes det nødvendigt, at selskaberne hurtigt og diskret kan disponere f. eks. ved opkøb af ældre saneringsmodne ejendomme og gøre det på egen hånd uden forudgående godkendelse af kommunen. Det forudsættes, at selskaberne vil arbejde i nær kontakt med kommunalbestyrelsen, og mulige konfliktsituationer er søgt imødegået ved lovforslagets §§ 10 og 11 på en sådan måde, at et for begge parter rimeligt resultat kan nås.

Spørgsmålet om en eventuel opdeling i geografiske områder for de enkelte saneringsselskabers virke bør løses ved forhandling mellem kommunen og selskaberne, men ikke gøres til genstand for bestemmelser i loven.

Om genhusningsspørgsmålet har ministeren oplyst, at ministeriet under de afholdte drøftelser om oprettelse af saneringsselskaber har fået den opfattelse, at selskaberne er villige til at medvirke ved genhusningen. Genhusningsproblemerne påregnes i øvrigt løst i et samarbejde mellem saneringsselskaberne, boligselskaberne, de private udlejere og kommunalbestyrelserne. Dette samarbejde organiseres i de særlige udvalg, som er omhandlet i lovforslagets §§ 56 og 57.

Udvalget kan tiltræde boligministerens synspunkter.

Finansieringsbestemmelser (lovforslagets kap. X).

Udvalget har endvidere drøftet, hvorvidt de i § 47 foreslåede beløb kan anses for tilstrækkelige i de nærmeste år, når henses til de krav, § 47, stk. 1, nr. 3, må antages at stille til midlernes størrelse.

Boligministeren har i denne forbindelse